

EPITAFIUM

o proroka Ili
misterium wierszalińskie

PRESS BOOK

2026

„Każut lude szczo ja umru...”

OPIS SPEKTAKLU

„Epitafium dla Proroka Ilji” nie jest rekonstrukcją historii Wierszalina. Nie jest również spektaklem biograficznym. To współczesne misterium inspirowane życiem Eliasza Klimowicza – chłopa z podlaskiej Grzybowszczyzny, którego jedni uznawali za proroka, inni za szaleńca.

Na scenie spotykają się autentyczne pieśni pogrzebowe Podlasia, archaiczne brzmienie instrumentów ludowych, tradycyjny śpiew ludowy, oraz obrazy inspirowane ludową religijnością pogranicza.

Historia staje się jedynie punktem wyjścia do opowieści o wierze, samotności, przemijaniu, śmierci i ludzkiej potrzebie oczekiwania na cud. Spektakl nie daje prostych odpowiedzi. Nie ocenia swoich bohaterów. Zaprasza widza do doświadczenia świata, w którym granica między sacrum i codziennością pozostaje nieustannie otwarta. To opowieść o człowieku, który próbował zbudować Nowe Jeruzalem na końcu świata. I o ludziach, którzy uwierzyli, że koniec może stać się początkiem.

czas trwania: około 90 minut

premiera: 30 września 2026

„Pred toboju moj Boh...”

SŁOWO REŻYSERA

Nigdy nie interesowało mnie odtwarzanie historii. Interesuje mnie pamięć. To, co pozostaje, kiedy znikają świadkowie, rozpadają się domy, a miejsca, które kiedyś tętniły życiem, porasta las. Wierszalin jest właśnie takim miejscem. Dla jednych legendą. Dla innych przestrogą. Dla mnie jest przede wszystkim pytaniem o człowieka, który uwierzył, że można zbudować Nowe Jeruzalem na skraju świata, oraz o tych, którzy postanowili uwierzyć razem z nim. Nie chciałem opowiadać tej historii językiem rekonstrukcji historycznej. Nie interesował mnie teatr kostiumowy ani próba rozstrzygnięcia, kim naprawdę był Eliaszk Klimowicz. Znacznie ważniejsze okazało się stworzenie przestrzeni, w której widz będzie mógł spotkać się z własnymi pytaniami o wiarę, przemijanie, wspólnotę, samotność, nadzieję i śmierć. Dlatego fundamentem spektaklu stały się autentyczne pieśni pogrzebowe Podlasia. To one prowadzą tę opowieść. Nie ilustrują wydarzeń. Są ich pamięcią. Niosą w sobie głosy ludzi, których już nie ma, a którzy pozostawili po sobie coś najcenniejszego – ślad swojej obecności. Jeżeli po zakończeniu spektaklu widz wyjdzie z teatru z większą liczbą pytań niż odpowiedzi, uznaję, że to misterium spełniło swoje zadanie, a ja jako autor spełniłem swoją wewnętrzną potrzebę zatrzymania na chwilę współczesnego człowieka, tak rozproszonego codziennością.

Bartłomiej Krysiuk

autor i reżyser

„Boże mój, Boże z wysokoho Neba...”

KIM BYŁ PROROK ILJA?

Eliasz Klimowicz, nazywany przez swoich wyznawców Prorokiem Ilją, był prostym chłopem z podlaskiej Grzybowszczyzny. Nie posiadał wykształcenia teologicznego ani politycznej władzy. Mimo to w latach trzydziestych XX wieku zgromadził wokół siebie ludzi przekonanych, że właśnie na skraju Puszczy Knyszyńskiej rozpocznie się nowy porządek świata.

W miejscu nazwanym Wierszalinem rozpoczęto budowę osady, która miała stać się Nowym Jeruzalem. Powstawały domy, wyznaczano przestrzeń przyszłej świątyni, a codzienne życie podporządkowano oczekiwaniu na przemianę świata. Dla jednych był to akt głębokiej wiary. Dla innych – niebezpieczna utopia. Po śmierci Ilji jego historia nie zniknęła. Przetrwała w pamięci mieszkańców Podlasia, w opowieściach przekazywanych z pokolenia na pokolenie, w reportażach, książkach i badaniach historyków. Do dziś pozostaje jednym z najbardziej niezwykłych i niejednoznacznych zjawisk religijnych w historii Polski XX wieku. Spektakl „Epitafium dla Proroka Ilji” nie próbuje rozstrzygać, kim naprawdę był Eliasz Klimowicz. Pozostawia to pytanie widzowi. Bo być może najważniejsze nie jest to, kim był Ilja, lecz dlaczego jego historia wciąż porusza ludzi.

Eliasz Klimowicz
(1864–1941*)

„Ja leżu w mohile...”

HISTORIA WIERSZALINA

Na początku lat trzydziestych XX wieku, pośród lasów i pól Podlasia, powstało miejsce, które miało zmienić bieg historii. Wierszalin nie był zwykłą osadą. W zamyśle jego mieszkańców miał stać się Nowym Jeruzalem – przestrzenią duchowej odnowy i oczekiwania na nadejście Królestwa Bożego. Budowano domy, wytyczano drogi i przygotowywano miejsce pod świątynię. Codzienne życie podporządkowane było wierze, że właśnie tutaj rozpocznie się nowy etap dziejów świata. Dla jednych była to wspólnota ludzi głęboko wierzących. Dla innych – niezrozumiały fenomen religijny, który szybko obrósł legendami. Historia Wierszalina zakończyła się równie cicho, jak się rozpoczęła. Pozostały nieliczne ślady w krajobrazie, wspomnienia mieszkańców oraz pytania, na które do dziś nie ma jednej odpowiedzi. To właśnie ta niejednoznaczność sprawia, że Wierszalin od dziesięcioleci inspirowa historyków, pisarzy, filmowców i ludzi teatru.

„Epitafium dla Proroka Ilji” nie rekonstruuje Wierszalina. Przywołuje jego pamięć. Traktuje to miejsce nie jako zamknięty rozdział historii, lecz jako żywe pytanie o granice wiary, wspólnoty i ludzkiej nadziei.

Wierszalin Grzybowszczyzna
Podlasie

„Wylecieła dusza z tiela...”

O SPEKTAKLU

„Epitafium dla Proroka Ilji” jest misterium teatralnym zbudowanym z obrazu, ciszy i śpiewu. Zamiast klasycznej narracji prowadzi widza przez kolejne stacje – niczym rytuał pamięci, w którym każda pieśń, każde słowo i każdy gest mają swoje znaczenie. Fundamentem spektaklu są autentyczne pieśni pogrzebowe Podlasia wykonywane w tradycyjnej technice białego śpiewu. Towarzyszą im archaiczne instrumenty oraz surowa scenografia inspirowana krajobrazem Wierszalina i symboliką prawosławia. Nie odtwarzają one historii – budują przestrzeń, w której przeszłość spotyka się z teraźniejszością. Na scenie pojawiają się postacie historyczne i symboliczne: Prorok Ilja, Matki Boskie Wierszalińskie, Lucyfer, chłopci, muzycy oraz Głos prowadzący widza przez kolejne etapy misterium. Każda z nich reprezentuje nie tylko konkretną rolę, lecz także określony wymiar ludzkiego doświadczenia – wiarę, zwątpienie, pamięć, śmierć i nadzieję. Spektakl trwa około dwudziestu minut i wykonywany jest bez przerwy. Nie oczekuje od widza znajomości historii Wierszalina. Zaprasza do przeżycia doświadczenia, w którym emocje wyprzedzają słowa, a cisza staje się równie ważna jak muzyka.

czas trwania
około 20 minut

„Czasem największa wiara rodzi największą samotność.”

ILJA

BARTŁOMIEJ KRYSIUK

Ilja jest osią całego misterium. Nie jest bohaterem historycznej rekonstrukcji ani próbą wiernego odtworzenia postaci Eliasza Klimowicza. Jest człowiekiem stojącym pomiędzy ziemią a niebem, pomiędzy zwątpieniem a objawieniem, pomiędzy codziennością a tajemnicą.

Jego droga prowadzi od prostego podlaskiego chłopca do człowieka przekonanego, że został powołany do zbudowania Nowego Jeruzalem. Nie wiadomo, w którym momencie kończy się rzeczywistość, a zaczyna wiara. To właśnie w tej niejednoznaczności rodzi się dramat Ilji.

Bartłomiej Krysiuk jest autorem scenariusza i reżyserem spektaklu. Tworząc tę rolę, nie szuka odpowiedzi na pytanie, kim był Prorok Ilja. Szuka człowieka, którego historia wciąż odbija się echem w pamięci Podlasia.

Prorok • Chłop • Człowiek

„Nie wszystko, co niewidzialne, jest nieobecne.”

GŁOS

ADAM STRUG

Głos nie jest bohaterem spektaklu. Nie pojawia się na scenie jako postać z krwi i kości. Jest obecnością. Sumieniem. Przestrzenią pomiędzy tym, co ludzkie, a tym, co niewidzialne. To on prowadzi widza przez kolejne stacje misterium, nie narzucając odpowiedzi, lecz otwierając kolejne pytania. Jego słowa nie komentują wydarzeń. Są jak echo dawnej modlitwy, które powraca z pamięci miejsca. Czasami brzmią jak wezwanie, czasami jak osąd, a czasami jak ciche współczucie wobec ludzkiej słabości. Adam Strug – śpiewak, instrumentalista i badacz tradycyjnej kultury muzycznej – wnosi do spektaklu autentyczność wynikającą z wieloletniej pracy z pieśnią tradycyjną. Jego głos nie odtwarza dawnych śpiewów. Pozwala im ponownie wybrzmieć.

Obecność • Pamięć • Głos

„Prawda zawsze przychodzi boso.”

FIOKŁA / LUCYPER

NATASZA BORYCKA

Fiokła jest jedną z najbardziej niejednoznacznych postaci misterium. Nie jest uosobieniem zła ani prostym przeciwieństwem dobra. Jest głosem, którego nikt nie chce słuchać – bo wypowiada prawdy, przed którymi bohaterowie próbują uciec. W spektaklu jej obecność nie burzy porządku świata. Przeciwnie – obnaża jego kruchość. Stawia pytania o granice wiary, pychy i ludzkiego pragnienia wyjątkowości. Jej słowa i ruch prowadzą widza przez przestrzeń pomiędzy sacrum a profanum, gdzie każda odpowiedź rodzi kolejne wątpliwości. Natasza Borycka tworzy tę postać z niezwykłą dyscypliną ruchu i wewnętrznym skupieniem. Jej doświadczenie sceniczne sprawia, że Fiokła staje się obecnością niemal hipnotyczną – cichą, precyzyjną i niepokojącą zarazem.

Prawda • Zwątpienie • Odbicie

„Najciszej modlę się ci, którzy już nie proszą.”

MATKA BOSKA WIERSZALIŃSKA I

ELIZA SACHARCZUK

Matka Boska Wierszalińska jest symbolem czułości, współczucia i nadziei. Nie przemawia do tłumu. Nie prowadzi ludzi. Jest obecnością, która trwa nawet wtedy, gdy milkną wszystkie słowa. W misterium jej językiem jest pieśń. Każde pojawienie się na scenie przypomina chwilę zatrzymania – moment, w którym czas zwalnia, a widz zostaje sam z własnymi myślami. Nie ocenia. Nie tłumaczy. Po prostu jest. Eliza Sacharczuk buduje tę postać z niezwykłą subtelnością i spokojem. Jej interpretacja opiera się na prostocie gestu, skupieniu i sile tradycyjnego śpiewu, dzięki czemu Matka Boska Wierszalińska staje się jedną z najcichszych, a zarazem najbardziej poruszających obecności w spektaklu.

Czułość • Milczenie • Nadzieja

„Matka nie pyta, czy zdążysz. Matka zawsze czeka.”

MATKA BOSKA WIERSZALIŃSKA II

JULITA CHARYTONIUK

Jej Matka Boska Wierszalińska jest bliżej człowieka niż ikony. Nie stoi ponad światem – idzie razem z nim. Niesie w sobie ciężar codzienności, cierpienia i cichej nadziei, która nie potrzebuje wielkich słów. W misterium staje się obrazem wszystkich matek, które potrafią milczeć wobec bólu, a jednocześnie nie przestają kochać. Jej obecność przypomina, że największa siła często ukrywa się w łagodności i wytrwałości. Julita Charytoniuk buduje tę postać niezwykłą prawdą i prostotą. Jej interpretacja nie opiera się na patosie, lecz na autentycznej emocji. Dzięki temu Matka Boska Wierszalińska staje się kimś bliskim – obecnością, którą można rozpoznać w twarzach kobiet Podlasia.

Miłość • Cierpliwość • Nadzieja

„Wspólnota rodzi się tam, gdzie jeden głos przestaje wystarczać.”

CHÓR WIERSZALINA

ANDRZEJ POPŁAWSKI

Chór Wierszalina jest głosem wspólnoty. Nie komentuje wydarzeń z dystansu – uczestniczy w nich. Powtarza słowa, niesie pieśni, podtrzymuje rytm misterium i staje się świadkiem przemiany Ilji. To dzięki niemu pojedyncza historia nabiera wymiaru zbiorowego doświadczenia. Każde wejście chóru przypomina, że wiara nigdy nie jest przeżywana w samotności. Głosy splatają się w jedną opowieść, w której jednostka staje się częścią większej całości. Chór nie prowadzi narracji – jest jej oddechem.

Andrzej Popławski buduje swoją postać z wewnętrznego spokoju i scenicznej siły. Jako najstarszy z chłopów Wierszalina staje się symbolicznym strażnikiem pamięci – człowiekiem, który widział więcej, niż wypowiedział.

Pamięć • Wspólnota • Świadectwo

„Najsilniejsze ramiona też uczą się dźwigać ciszę.”

CHÓR WIERSZALINA

MATEUSZ KRYSIUK

W misterium reprezentuje siłę wspólnoty. Jest jednym z tych, którzy budują Wierszalin własnymi rękami, niosą krzyż, śpiewają pieśni i trwają przy Ilji nawet wtedy, gdy pojawiają się pierwsze wątpliwości. Jego obecność przypomina, że każda wielka idea potrzebuje ludzi gotowych nadać jej realny kształt. W spektaklu siła fizyczna nie jest przeciwieństwem duchowości. Staje się jej naturalnym dopełnieniem. Mateusz Krysiuk wnosi do tej roli spokój, autentyczność i monumentalną obecność sceniczną. Dzięki temu postać pozostaje wyrazista nawet wtedy, gdy milczy.

Siła • Wierność • Trwanie

„Nie każdy, kto idzie za prorokiem, przestaje zadawać pytania.”

CHÓR WIERSZALINA

ARKADIUSZ MOTYBEL

Jest jednym z ludzi Wierszalina – tych, którzy uwierzyli, że świat można rozpocząć od nowa. Nie wyróżnia się spośród wspólnoty, ale właśnie dzięki temu staje się jej prawdziwym obrazem. Reprezentuje zwykłego człowieka, który każdego dnia dokonuje wyboru pomiędzy lękiem a zaufaniem.

W misterium jego obecność przypomina, że historia Wierszalina nie została zbudowana przez jednego człowieka. Tworzyli ją ludzie z krwi i kości – ze swoimi nadziejami, słabościami i marzeniami.

Arkadiusz Motybel buduje tę postać prostotą i szczerością. Nie dominuje sceny, lecz współtworzy jej rytm, będąc integralną częścią chóru i wspólnoty.

Pokora • Wspólnota • Droga

„Każda pieśń pamięta więcej niż człowiek.”

MUZYK

FILIP WIKA

W „Epitafium dla Proroka Ilji” muzyka nie towarzyszy opowieści – jest jej częścią. Każdy dźwięk niesie pamięć miejsca, ludzi i pieśni, które przez pokolenia rozbrzmiewały na Podlasiu. Muzyk nie komentuje wydarzeń. Współtworzy ich rytm. Instrumenty pojawiające się w spektaklu nie budują ilustracji. Stają się przedłużeniem głosu i ciszy. Ich surowe, naturalne brzmienie prowadzi widza przez kolejne stacje misterium, pozostawiając przestrzeń na własne emocje i interpretacje.

Filip Wika wnosi do spektaklu wrażliwość muzyka, który rozumie, że czasami jeden dźwięk potrafi powiedzieć więcej niż całe zdanie. Jego obecność na scenie jest dyskretna, ale niezbędna – jak oddech pomiędzy kolejnymi pieśniami.

Dźwięk • Pamięć • Cisza

„Cisza też ma swój głos. Trzeba tylko umieć go usłyszeć.”

MUZYK

HIPOLIT WOŹNIAK

W misterium muzyka nie prowadzi widza za rękę. Tworzy przestrzeń, w której rodzą się emocje, wspomnienia i cisza. Każdy dźwięk jest odpowiedzią na pieśń, a każda pauza pozostawia miejsce na to, czego nie da się wypowiedzieć słowami. Obecność muzyka na scenie przypomina, że tradycja nie istnieje jedynie w archiwach. Żyje w brzmieniu instrumentów, w rytmie oddechu i w prostocie melodii przekazywanych z pokolenia na pokolenie. Hipolit Woźniak wnosi do spektaklu uważność i muzyczną wrażliwość. Jego gra nie dominuje nad opowieścią – staje się jej naturalnym pulsem, prowadzącym widza przez kolejne stacje misterium.

Brzmienie • Uważność • Tradycja

„Żadne misterium nie rodzi się z jednego głosu.”

REALIZATORZY

Autor i reżyser

Bartłomiej Krysiuk

Scenografia

Andrzej Popławski

Kostiumy

Iwona „Akasha” Pielecka

Kierownictwo muzyczne

Bartłomiej Krysiuk

Konsultacje muzyczne

Adam Strug, Julita Charytoniuk, Eliza Sacharczuk

Dobór i opracowanie pieśni:

Julita Charytoniuk, Eliza Sacharczuk, Bartłomiej Krysiuk

Muzyka

Michał Staczkun, Andrzej Popławski, Bartłomiej Krysiuk, Filip Wika, Hipolit Woźniak

Reżyseria światła

Mateusz Bułatewicz

Realizacja dźwięku

Wojciech Pątkiewicz

Inspicjent

Daniel Szreder

Fotografie

Joanna Krukowska

Technika

Jakub Śliwowski, Rafał Łyszczarz

„Epitafium dla Proroka Ilji” jest dziełem zespołowym.
Każda z tych osób współtworzy świat misterium,
w którym obraz, muzyka, światło i cisza mają jednakowe znaczenie.

Światło • Dźwięk • Obraz • Wspólnota

„Pieśń zostaje wtedy, gdy milknie człowiek.”

MUZYKA

Muzyka „Epitafium dla Proroka Ilji” wyrasta z autentycznej tradycji pogrzebowych pieśni Podlasia. To melodie przekazywane z pokolenia na pokolenie, śpiewane podczas ostatniego pożegnania człowieka, niosące pamięć o wspólnocie, wierze i przemijaniu.

W spektaklu pieśni wykonywane są w tradycyjnej technice białego śpiewu. Nie zostały opracowane na potrzeby sceny – zachowują swoją surowość, prostotę i emocjonalną siłę. Dzięki temu nie pełnią funkcji ilustracyjnej, lecz stają się osią dramaturgii całego misterium.

Brzmienie liry, mandolin, tagelharpy nie tworzy koncertu. Buduje przestrzeń, w której głos człowieka pozostaje najważniejszy. Instrumenty prowadzą pieśń, ale nigdy jej nie dominują.

Muzyka nie opowiada historii Wierszalina. Jest jej pamięcią. To właśnie ona prowadzi widza przez kolejne stacje spektaklu, pozostawiając w nim emocje, których nie sposób wyrazić samymi słowami.

Głos • Pamięć • Tradycja

„Najwięcej mówi to, czego nie zbudowano.”

SCENOGRAFIA

Scenografia „Epitafium dla Proroka Ilji” została zbudowana z prostych, archetypicznych znaków. Nie odtwarza historycznego Wierszalina. Tworzy przestrzeń pamięci, w której każdy element niesie znaczenie wykraczające poza swoją materialną formę.

Centralnym punktem sceny jest ośmioramienny prawosławny krzyż – znak wiary, cierpienia i nadziei.

Towarzyszą mu carskie wrota, rama ikony, trumna, mogiła, ziemia oraz drewniane pieńki. To nie dekoracje.

To symbole, które prowadzą widza przez kolejne stacje misterium.

Światło nie służy wyłącznie do oświetlania sceny. Wyznacza granicę pomiędzy tym, co widzialne, a tym, co ukryte. Podobnie jak cisza, staje się pełnoprawnym środkiem opowieści.

Minimalizm scenografii pozostawia miejsce dla wyobraźni widza. Każdy przedmiot ma swoje znaczenie, a każda pusta przestrzeń jest równie ważna jak elementy, które ją wypełniają.

Mniej elementów. Więcej znaczeń.

Krzyż • Ziemia • Światło • Cisza

„Każde misterium kiedyś się kończy. Pamięć zostaje.”

„Żadna droga nie prowadzi się sama.”

PARTNERZY

Powstanie „Epitafium dla Proroka Ilji” jest możliwe dzięki współpracy instytucji, partnerów i ludzi, którzy uwierzyli w wartość tej opowieści. Ich wsparcie pozwala zachować autentyczny charakter projektu i przywraca pamięć o jednym z najbardziej niezwykłych miejsc Podlasia.

Dziękujemy za zaufanie.

Jeśli chcesz zostać naszym partnerem - napisz do nas: **teatr@prorokilja.pl**

„Każde spotkanie zaczyna się od rozmowy.”

KONTAKT

Produkcja
Stowarzyszenie Kultury i Dziedzictwa Podlasia „Patriarkh”

STOWARZYSZENIE KULTURY
I DZIEDZICTWA PODLASIA PATRIARKH

Reżyser i kontakt medialny

Bartłomiej Krysiuk

 bartoszek.krysiuk@gmail.com

 +48 510052468

Strona internetowa

www.prorokilja.pl

Rezerwacje spektaklu

teatr@prorokilja.pl

Materiały prasowe

Press Book, fotografie, logotypy oraz materiały promocyjne
dostępne są na stronie internetowej spektaklu.

EPITAFIUM DLA
PROROKA ILJI

2026

EPITAFIUM dla PROROKA ILJI misterium wierszalińskie

MATERIAŁY PRASOWE

„Epitafium dla Proroka Ilji – Misterium Wierszalińskie”

Dziękujemy za zainteresowanie spektaklem „**Epitafium dla Proroka Ilji – Misterium Wierszalińskie**”. Materiały zawarte w niniejszym folderze zostały przygotowane z myślą o redakcjach, organizatorach, partnerach oraz mediach i mogą być wykorzystywane wyłącznie w publikacjach redakcyjnych, promocyjnych i informacyjnych dotyczących spektaklu.

Zasady wykorzystania materiałów

- Materiały mogą być wykorzystywane wyłącznie w związku z publikacjami dotyczącymi spektaklu „Epitafium dla Proroka Ilji – Misterium Wierszalińskie”.
- Przy każdej publikacji fotografii prosimy o obowiązkowe podanie autora zdjęć.
- Dopuszczalne jest wyłącznie standardowe kadrowanie oraz dostosowanie rozmiaru fotografii do wymogów publikacji. Niedopuszczalne jest modyfikowanie materiałów w sposób zmieniający ich charakter lub przekaz bez uprzedniej zgody Organizatora.
- Materiały nie mogą być wykorzystywane w celach komercyjnych niezwiązanych z promocją spektaklu.
- Wszelkie prawa autorskie do materiałów pozostają własnością ich autorów oraz Organizatora.

Autor fotografii

fot. Joanna Krukowska

Przy każdej publikacji fotografii prosimy o stosowanie podpisu:

© Joanna Krukowska

lub

fot. Joanna Krukowska

Kontakt dla mediów

Stowarzyszenie Kultury i Dziedzictwa Podlasia PATRIARKH

✉ teatr@prorokilja.pl

🌐 www.prorokilja.pl

Pobranie i wykorzystanie materiałów oznacza akceptację powyższych zasad.

EPITAFIUM

o proroka Ili

misterium wierszalińskie

Adam Strug

Eliza Sacharczuk

Julita Chanytoniuk

Natasza Borycka

Andrzej Popławski

Mateusz Krysiuk

Arkadiusz Motybel

Hipolit Woźniak

Filip Wika

Bartłomiej Krysiuk

30.09 – BIAŁYSTOK | Zmiana Klimatu (PREMIERA)

01.10 – PRZEMYŚL | CK Przemyśl

06.10 – BYDGOSZCZ | Adria

08.10 – TORUŃ | CKK Jordanki

10.10 – KRAKÓW | Klub Studio

13.10 – POZNAŃ | Apollo

14.10 – KALISZ | CKiS

15.10 – WROCŁAW | Impart

16.10 – WARSZAWA | Teatr WAM

21.10 – ŁÓDŹ | Scena Monopolis

22.10 – OPOLE | Teatr Ekostudio

23.10 – CZĘSTOCHOWA | MDK

24.10 – KATOWICE | MDK Bogucice – WYPRZEDANE!!!

25.10 – BIELSKO-BIAŁA | Bielska Scena Reja

28.10 – SZCZECIN | Nowa Dekadencja

29.10 – KOSZALIN | Bałtycki Teatr Słowackiego

30.10 – GDAŃSK | Teatr Szekspirowski (FINAŁ)

reżyseria: Bartłomiej Krysiuk

muzyka: Michał Staczkun, Andrzej Popławski, Bartłomiej Krysiuk, Hipolit Woźniak, Filip Wika

scenografia: Andrzej Popławski

kostiumy: Iwona Pielecka

światło: Mateusz Bułatewicz

dźwięk: Wojciech Pątkiewicz

PROROKILJA.PL

foto: Joanna Krukowska